

The Invitation # 2

De uitnodiging, hoofdstuk 2

Sta op! Kom onder je dekens vandaan!

21 augustus 1987 p.m. in het Chuang tzu Auditorium

Vraag 2

Geliefde Osho,

Kunt U alstublieft iets zeggen over het verschil tussen de spirituele vraag,

“Wie ben ik?” en het psychologisch trauma van “Wie ben ik”?

Prem Shunyo, het is precies het verschil waar ik zojuist over sprak –

het verschil tussen het ego en het zelf. Het ego is jouw onechte idee over wie je bent;

het is gewoon een fabricage van de mind.

Het is jouw eigen zelfgemaakte, mind gefabriceerde opvatting,

maar het heeft geen corresponderende werkelijkheid.

Het is perfect goed zover het de wereld betreft want daar heb je met andere ego's te maken.

Op het moment dat je voorbij de mind gaat, ga je ook voorbij het ego,

en plotseling realiseer je dat je niet bent wat je altijd dacht wat je was –

dat jouw realiteit totaal anders is,

dat het niet bestaat uit jouw lichaam of jouw mind,

dat je in feite geen enkel woord hebt om het uit te drukken.

Maar het is nog steeds niet de ultieme werkelijkheid;

het is er precies tussenin, tussen de ultieme werkelijkheid en de ultieme onechtheid.

Het is beter dan het onechte, maar het is lager dan het werkelijke echte.

Je hebt nog steeds een bepaald idee van je afgescheiden zijn van de existentie.

Die afscheiding maakt je onbereikbaar voor al de zegeningen die jouw geboorterecht zijn.

Als je die muren kunt laten vallen en jezelf openstelt voor de onmetelijkheid van de werkelijkheid, zul je als een afgescheiden entiteit verdwijnen.

Maar dit is slechts een kant.

Aan de andere kant zul je als het eeuwige, het immense, de uitgestrekte werkelijkheid verschijnen –

de oceanische ervaring, die de enige ervaring is van verlichting of bevrijding.

Je moet je eerst van het ego bevrijden.

Dat is jouw psychologisch trauma, of beter, jouw psychologisch drama.

Er zijn religies die het valse ego geaccepteerd hebben als het einde van alles,

er is niets verder dan dat.

Dat is de religie van al de atheïsten van verschillende trends, een communist.

Of, de atheïst zal geen communist zijn maar de atheïst in welke vorm ook stopt zichzelf bij het ego;

dat is zijn ultieme realiteit.

Hij is de armste man in de wereld.

Alle andere religies uitgezonderd atheïsme...

want ik neem atheïsme ook als een soort religie, een lagere vorm van religie dan andere religies.

Het Christendom, Judaïsme, gaan een stapje verder.

Zij allen staan erop het ego te laten vallen en jouw echte werkelijkheid te erkennen, jouw ware zelf.

Maar er zijn religies zoals Zen die precies tot het einde van de weg gaan.

Ze zijn niet tevreden bij het enkel laten vallen van het ego.

Ze zijn slechts tevreden als er niets meer over is om te laten vallen – zelfs het zelf is weg – als het huis absoluut leeg is, wanneer je kunt zeggen, “Ik ben niet.”

Dit niets – zijnde creëert de ruimte voor het ultieme om te bloeien.

Het komt niet ergens anders vandaan.

Het is er altijd geweest, slechts volgepropt met waardeloos meubilair, met onnodige dingen.

Als je al deze dingen verwijdert en jouw subjectiviteit leeg wordt –

net zoals een kamer leeg wordt als je alles er uit haalt –

in deze leegheid van jouw subjectiviteit, bloeit de bloem van de ultieme ervaring – jij bent niet meer. Natuurlijk kun je niet meer al jouw oude ellende hebben, jouw oude trauma's en drama's.

Je kunt geen enkele connectie meer hebben met jouw verleden;

je hebt jezelf abrupt afgesneden van alles wat je voorheen was.

Plotseling een nieuwe, totaal frisse opening... in zekere zin verdwijnt je.

In zekere zin heeft jouw authentieke essentie de eerste gelegenheid om tot zijn volle glorie te komen, in zijn absolute pracht.

Dat is wat verlichting is. Het is een negatief proces: sluit het ego uit, het psychologische; sluit het zelf uit, het spirituele.

Ga door uit te sluiten tot er niets meer is om uit te sluiten – en de explosie!

Plotseling ben je thuis gekomen, met de openbaring dat je nooit uit je huis bent geweest.

Je bent altijd hier geweest, jouw ogen waren enkel op objecten geconcentreerd.

Nu zijn al de objecten verdwenen. Alleen een getuige -zijn, zuiver bewustzijn, is gebleven.

Dit getuige -zijn is het einde van al jouw ellende en heel jouw hel.

Het is ook het begin van de gouden poort – de deuren zijn open voor de eerste keer.

Twee witte ratten waren aan het kletsen door de tralies van hun laboratorium kooitjes.

“Zeg me,” zei de eerste witte rat, “Hoe verloopt de omgang met jouw Dr. Smith?”

“Heel goed,” antwoordde de tweede rat. “Het vroeg wat tijd, maar ik heb hem tenslotte getraind.

Nu, wanneer ik ook maar bel, brengt hij me mijn diner.”

Het is zo'n vreemde wereld. De psycholoog, Dr. Smith denkt echt dat hij ratten traint, en de ratten denken dat ze Dr. Smith trainen! Het spel van de ego's...

Een vrouw denkt dat ze de echtgenoot traint.

Alle huisvrouwen trainen hun echtgenoot het hele leven; de echtgenoten trainen hun vrouw. Het schijnt dat het leven er enkel is om te trainen en te worden getraind – voor wat?

Een vrouw kwam bij Pablo Picasso. Ze wilde een portret;

het portret werd gemaakt. Ze was absoluut tevreden.

Ze zei, “Alleen een ding, je hebt vergeten om grote diamanten om mijn hals te doen, een grote diamanten ring, diamanten armbanden.” Picasso zei, “maar je hebt hen niet.”

Ze zei, “dat maakt niet uit. Ik heb kanker, en ik zal niet langer dan zes weken meer leven.

En ik weet dat mijn echtgenoot onmiddellijk na mijn dood weer zal gaan trouwen.

Hij wacht gewoon op mijn dood,

ofschoon hij steeds zegt, ‘Mijn liefste, zonder jou zal ik niet in staat zijn een ogenblik verder te leven.’

Ik weet dat zonder mij hij niet in staat is om een moment alleen te leven.

Hij zal onmiddellijk een andere vrouw vinden!”

Picasso zei, “Ik begrijp het verband niet tussen wat je zegt en de diamanten.”

Ze zei, “Je begrijpt de mind van een vrouw niet. Ik wil dat mijn portret, na mijn dood, gezien wordt door de vrouw die mijn man gaat trouwen.

Dan zal ze hem kwellen, ‘waar zijn deze diamanten?’

ik kan niet van hem weggaan, zelfs als ik dood ben. Hij moet getraind worden,

hij moet onder controle gehouden worden.” Groot idee!

Mensen zijn compleet vergeten om te leven. Wie heeft er de tijd voor?

Iedereen is ieder ander aan het trainen, van hoe te zijn –

en niemand schijnt goed genoeg te zijn, ooit.

Als je wilt leven zou je een ding moeten leren, de dingen accepteren zoals ze zijn, en jezelf

accepteren zoals je bent. Begin te leven. Begin niet te trainen voor een leven ergens in de toekomst.

Alle ellende in de wereld wordt gecreëerd doordat je compleet vergeet te leven; je bent in beslag genomen door een activiteit die niets met leven heeft te maken.

Op het moment dat je een man trouwt, begin je hem te trainen om trouw te zijn.

Leef terwijl hij trouw is –

het zal niet meer dan twee weken zijn; twee weken is de menselijke limiet! Leef zo intens als mogelijk is – misschien dat jouw intens leven en beminnelijk zijn hem helpt om de derde week ook trouw te blijven. En projecteer nooit te veel; drie weken is genoeg.

Mijn eigen ervaring is dat als je drie weken liefdevol hebt geleefd, de vierde week zal volgen.

Maar je begint dingen te verstoren vanaf het eerste moment. Voor je begint te leven is training nodig; je bederft de tijd door training,

en een man die jou voor tenminste twee weken had kunnen liefhebben raakt binnen twee dagen al verveeld.

Een vrouw was nooit getrouwd.

Toen ze ging sterven vroeg een vriend, “Waarom ben je nooit getrouwd? Je bent zo mooi.”

Ze zei, “Waarvoor is dat nodig? Wat trainen betreft dat doe ik mijn hond, en hij leert nooit iets! Elke dag train ik hem en toch komt hij laat in de avond thuis.

Ik heb een papagaai die me alles zegt wat een echtgenoot zou moeten doen.

In de ochtend zegt hij, ‘Hallo lieveling!’ Ik heb een bediende die steelt, die voortdurend liegt.

Waar heb ik een echtgenoot voor nodig? In alles wordt voorzien.”

Een echtgenoot is nodig voor deze dingen? Een vrouw is nodig, niet om een ervaring van intimiteit en liefde te hebben,

maar om een tentoonstelling van haar te maken;

gewoon om in de buurt te showen en iedereen jaloers te maken dat jij zo’n mooie vrouw hebt.

Behang haar met allerlei sieraden en maak iedereen jaloers vanwege jouw rijkdom;

hoe anders kun je jouw rijkdom tonen? Een vrouw is een show –venster;

zij toont jouw prestaties, jouw macht.

Natuurlijk moet je haar trainen om meer sociaal te worden, hoe ze kan helpen in jouw zaken.

Het gezegde schijnt perfect te zijn dat achter het succes van elke grote man een vrouw staat – op veel verschillende manieren. Soms gewoon om haar te ontvluchten, ga je als een gek werken om geld te verdienen. Toen Henri Ford gevraagd werd,

“Waarom ging je steeds maar door met nog meer te verdienen terwijl je al zoveel hebt verdiend?

Het was tijd om te genieten en te ontspannen.”

Hij zei, “Het verdienen was niet de reden.

Ik was ermee bezig om ten eerste mijn vrouw te ontvluchten,

en ten tweede was ik er in geïnteresseerd of ik meer kan verdienen of dat zij meer uit kon geven.”

Een competitie, een levenslange competitie.

Mensen raken betrokken in vreemde drama’s.

Erg weinig mensen leven authentiek – ze acteren slechts.

Een man zit in de bioscoop en zijn vrouw herinnert hem er voortdurend aan

hoe de held zijn liefde zo intens aan zijn vrouw toont.

Uiteindelijk zegt de man, “Stop al deze nonsens! Je weet niet hoeveel hij ervoor betaald krijgt!

En bovendien is het enkel acteren; het is geen werkelijkheid.

Ik wil best wel zeggen dat hij een goede acteur is. De vrouw zei, “Misschien weet je niet dat in het echte leven ze ook man en vrouw zijn.”

Hij zei, “Mijn God! Als dat waar is, dan is hij de grootste acteur die ik ooit gezien heb;

anders is zelfs op toneel zoveel liefde aan je eigen vrouw tonen eenvoudig boven de menselijke capaciteit.

Hij is bijna een genie zover het acteren betreft.”

Mensen denken dat liefde slechts voor acteurs is. Het is bij psychoanalytici bekend dat mensen urenlang voor hun T.V. Zitten. Een Amerikaan kijkt gemiddeld zes uur per dag T.V. –

dat is doorsnee. Er zullen misschien een paar maniakken zijn die negen, tien, twaalf uur kijken.

Langzaam, naar films kijkend, televisie kijkend, een voetbal wedstrijd bekijkend, een toernooi

ziende, worden mensen eenvoudig toeschouwers; ze beminnen niet meer. Een of andere acteur

bemint – zij kijken alleen toe. Zij spelen niet; enkele beroepsspelers doen dat – zij kijken slechts.

Ze doen helemaal niets; ze zijn aan hun stoelen vastgeplakt en kijken gewoon naar alles.

Maar toekijken en doen zijn totaal verschillend. Zij voelen zich compleet bevredigd dat ze een grote boxwedstrijd hebben gezien. En zelf zijn ze slechts toekijkers.

Het is iets van grote calamiteit dat miljoenen mensen heeft gereduceerd tot toeschouwers.

En de mensen waarnaar gekeken wordt zijn acteurs. Ze hebben niet in werkelijkheid lief, ze worden ervoor betaald. Ze zijn experts in het bedriegen van mensen, pretenderend dat wat ze doen echt is. Hun tranen zijn vals, hun lachen is onecht, hun liefde is onecht, hun boosheid is onecht. Wat voor soort wereld hebben we gecreëerd?

De doeners zijn allemaal aan het acteren want ze worden ervoor betaald, en de rest, de niets doende wereld kijkt eenvoudig toe.

Je bent hier om te leven. Je bent hier om te dansen.

Je bent hier om het leven te ervaren. Anderen zijn het voor je aan het doen.

Ten behoeve van jou zijn mensen aan het beminnen, zijn mensen aan het spelen, doen mensen allerlei soorten dingen. En wat blijft er over voor jou? – alleen het toekijken.

Dood zal niet in staat zijn veel van je weg te nemen – alleen jouw televisie, want je hebt verder helemaal niets.

Dit is het valse ego dat een onecht levenspatroon en levensstijl heeft gecreëerd.

Laat al het valse vallen. Wees authentiek en waar; dat is de eerste stap.

En als je eenmaal authentiek bent en waar, zul je zien hoe mooi dat is. En dat zal het verlangen creëren om verder te gaan, op zoek naar de ultieme waarheid, de uiteindelijke verklaring en de uiteindelijke ervaring, waar buiten niets anders bestaat.

Een beroemde chirurg ging op safari in Afrika.

Toen hij terugkwam vroegen zijn collega's hem hoe het geweest was.

“Ah, het was erg teleurstellend,” zei hij, “Ik heb helemaal niets gedood. Ik zou meer voldoening gekregen hebben als ik in het ziekenhuis gebleven was.

Vijftien minuten nadat de Titanic zonk, vinden Marie en Louis elkaar op hetzelfde omgekeerde vlot. Het water is vrieskoud, haaien omsingelen hen, en het vlot is langzaam aan het zinken.

“Ah wel,” zei Louis, “Het kon erger geweest zijn.”

“Erger? Hoe had het erger kunnen zijn?” schreeuwt Marie.

“Wel, we hadden retour tickets kunnen kopen!”

Mensen zijn bijna krankzinnig – een enorme schoonmaak is nodig – en het meeste van hun gekte is vanwege hun onechte leven; het is niet bevredigend.

Onecht voedsel kan geen voeding zijn, onecht water kan jouw dorst niet lessen, en een onecht ego kan je geen echt leven geven. Het is eenvoudig rekenkunde.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Toen u over betekenis en context sprak, begon er een lampje bij me te branden. De betekenis, niet alleen bij woorden maar bij alles hangt af van de context – speciaal mijn leven. U heeft een uitgestrekte context, geliefde meester. Zou u alstublieft willen spreken over uw context op deze plek, deze wereld, op dit moment? Heeft u het gekozen, of heeft de existentie u hier gezet wetend dat wat de mensheid nodig heeft, u de juiste man voor dit werk bent?

Devageet, zover het mij betreft heb ik nooit iets gedaan. Voor wat er ook gebeurt komt mij niet de eer toe. Sinds de dag dat ik mijn ‘niet –iets -zijn’ weet, zijn er dingen aan het gebeuren maar ik ben niet de doener. De existentie heeft het overgenomen. Ik ben zelfs niet eens bekommerd of wat er gebeurt zal slagen of falen; het is mijn zaak niet. Daarom kun je het niet mijn ‘werk’ noemen. Ik ben net zo’n deel van de existentie als de bomen, als de maan, als de sterren. Het geheel functioneert op een organische manier. Alles is verbonden met al het andere. Het kleinste grassprietje is verbonden met de grootste ster miljoenen lichtjaren ver weg. Allen functioneren en er is niemand die leiding

geeft. De existentie is, in zichzelf de meester. En wat plaats vindt is spontaan: niemand geeft orders, niemand volgt. Dit is het grootste mysterie. Omdat dit mysterie niet begrepen kon worden, begonnen mensen van het allereerste begin een god te fantaseren. Hun fantasie van een god is enkel hun psychologische onvermogen om dit enorme universum te accepteren, spontaan bewegend uit zichzelf zonder enige ongelukken. Zelfs niet een verkeerspolitie – en miljoenen sterren...! Net gisteren bracht Hasya mij het nieuws dat in Californië zich plotseling iets heel nieuws heeft voorgedaan. Afgelopen week zijn vijf mensen dood geschoten.. En dit nieuwe gebeurde op straat, want de straten zijn te smal geworden en het verkeer is zo druk dat auto's bijna niet vooruit komen. Wegen lijken op parkeerplaatsen. En mensen hebben geweren in hun auto's want ze worden zo geërgerd dat de man voor hen zo langzaam gaat en het werkt op hun zenuwen. Ze hebben voortdurend geclaxonneerd, maar er is geen beweging. Duizenden claxons klinken overal. En afgelopen week parkeerden vijf personen aan de kant van de weg, namen een geweer en beschoten de man voor hen die ze niet kenden – en hij zat in dezelfde moeilijkheid, hij had dit niet gecreëerd. Het probleem was dat de man zich voor hen bevond. En dit is enkel het begin. Afgelopen week begon het, nu gaat het zich uitbreiden. Want als dingen beginnen is het erg moeilijk om weer te stoppen, in het bijzonder in Californië!

Bijna alle rassen in de wereld hebben een god bedacht. Het is eenvoudig een psychologisch probleem, het heeft niets met religie te maken, niets met filosofie te maken. Het is eenvoudig onbegrijpelijk, het is onvoorstelbaar hoe dit enorme universum voortgaat zonder enige bestuurder, hoe het tot bestaan is gekomen zonder enige schepper. Gewoon omdat mensen met hun verbeelding en hun logica er niet bij konden, gingen ze verzinnen... gewoon om zichzelf te troosten dat er niets is om je zorgen over te maken; anders zou het moeilijk zijn geweest om zelfs maar te slapen.

Miljoenen sterren en melkwegen bewegen zich, en wie weet waar in de nacht de crash gaat plaatsvinden? Niemand houdt dit alles in de gaten. Er is geen politieagent, er is geen rechtbank, er is geen wet – maar vreemd genoeg, verloopt alles heel gladjes.

Seizoenen veranderen en de wolken komen met regen. Seizoenen veranderen en nieuwe bladeren komen en nieuwe bloemen... en het is een eeuwigheid zo door gegaan. Niemand maakt er een verslag van. Niemand vertelt de zon dat het tijd is; er is geen alarmklok die precies afgaat om de zon te zeggen, "Opstaan! Kom onder je dekens vandaan!" Dingen gaan eenvoudig perfect goed. In feite is mijn eigen ontkenning van god gebaseerd op dezelfde redenering. Ik zeg dat god niet bestaat omdat geen god dit enorme universum kan besturen. Of het kan intrinsiek spontaan gaan... het kan niet van buitenaf geregeld worden. Tenzij er enige innerlijke samenhang is, een soort innerlijke organische eenheid, kan geen buitenstaande controleur dit van eeuwigheid tot eeuwigheid blijven besturen. Hij zal verveeld worden en zelfmoord plegen, want wat is het doel? Niemand gaat hem betalen; niemand weet zelfs maar zijn adres! Ik hoorde, een man schreef een brief aan god want hij had dringend vijftig dollar nodig. En niet het adres wetend, stuurde hij deze naar: God de Vader, p.a. de postbode – want de potsbode moet dat weten! De postbode opende de brief. Wat was het voor brief, naar wie moest deze verstuurd worden – naar God? Hij las de brief en kreeg medelijden met de man; hij moest in werkelijk grote moeilijkheden zijn. Hij had beschreven dat zijn moeder stervende was, en hij geen geld had, geen werk, geen geld voor eten, geen geld voor medicijnen. "Slechts voor een keer, stuur me vijftig dollar en ik zal nooit meer vragen." De postbode zei, "Iets moet er gedaan worden want deze man moet zich niet teleurgesteld voelen." De postbode zelf was niet erg rijk, dus vroeg hij al de mensen in het postkantoor om iets bij te dragen – vijfenveertig dollar was de opbrengst. Hij zei, "Iets is beter dan niets; slechts vijf dollar missen we." Hij stuurde de vijfenveertig dollar.

De man was erg boos. Hij zei tegen God, "Luister, volgende keer als u wat stuurt, doe dat dan niet via de post, want die mensen hebben vijf dollar wisselgeld genomen."

Mijn eigen inzicht is dat het niet van buitenaf geregeld kan worden. Dat is nog meer ondenkbaar: waarom zou enige god de moeite nemen, en hoe lang kan hij dat volhouden? Soms zal hij moe worden, en soms zal hij vakantie hebben. Wat zal er op die vakanties gebeuren? En als hij moe is en in slaap is gevallen, wat gebeurt er dan? Rozen zullen ophouden te groeien, sterren zullen de

verkeerde weg nemen, de zon kan misschien opgaan uit het Westen – wie zal dat verhinderen? -- gewoon voor de verandering, gewoon voor een dag. Nee, van buitenaf is het onmogelijk – god is absoluut absurd – niemand kan de existentie van buitenaf besturen. De enige mogelijkheid is van binnenuit; het is een organisch wezen. Op het moment dat je jezelf als een afzonderlijk wezen vergeet, wordt je er deel van. Je bent er deel van geweest; je droeg onnodig het idee van afgesneden zijn en je belast te voelen. Ik heb me helemaal nooit over iets belast gevoeld. Bij wat er ook gebeurde heb ik zelfs nooit gedacht dat het anders had kunnen zijn. Waarom zou het anders zijn? Wie is er om bij te klagen? Omdat ik niemand heb om te aanbidden, kan ik ook niet klagen. Een intense acceptatie en je bent voorbij ellende gegaan.

Ja, mijn context, Devageet, is uitgestrekt – maar het is niet mijn context, het is de context van het geheel. Het functioneert perfect goed – niets gaat er ooit verkeerd. Maar als je jezelf als afzonderlijk beschouwt, dan ga je onnodig belast worden. Mijn hele leer is: laat alle last over aan het geheel, wees vrij van alle last, en leef spontaan en totaal en zonder enig schuld. Er is niemand die jou kan straffen, en er is niemand die jou kan belonen. Jij bent deel van het geheel; jij doet het niet. Het geheel doet het door jou, of je het weet of niet. Op het moment dat je weet dat het geheel door jou functioneert, wordt je absoluut vrij van alle verantwoordelijkheid. Mijn collega's in de universiteit zeiden gewoonlijk dat ze nooit een meer onverantwoordelijk man dan mij hebben gezien. En ze zeiden, "We kunnen ons niet voorstellen dat een man met jouw inzicht nooit enige verantwoordelijkheid voor iets voelt." Het was moeilijk voor hen te begrijpen dat om verantwoordelijk te zijn je er eerst moet zijn. Ik heb mezelf ver achter gelaten, en sinds toen is er geen verantwoordelijkheid. Wat het geheel door mij laat gebeuren, daar moet het geheel verantwoordelijk voor zijn. Ik sta niet in de weg. Ik denk zelfs niet of het juist is of niet, of het wel of niet gedaan moet worden. Wie ben ik om te oordelen? Dit is wat ik 'loslaten' noem. Hymie Goldberg stierf en ging naar de hel. Hij begon onmiddellijk iedereen te commanderen en de baas te spelen.

"Stop daarmee," zei Satan. "Je zou denken dat de plaats van jou is."

"Dat is zo," zei Hymie, "Mijn vrouw gaf haar aan mij toen ik op aarde was!"

Ik bezit niets gewoon omdat ik geen vrouw heb! Ik kan zelfs niet de hel bezitten. Niemand kan me daarheen sturen. Ik ga eenvoudig door van ogenblik tot ogenblik te leven zonder me druk te maken over het verleden, zonder me druk te maken over de toekomst. Alles wat gebeurt, gebeurt, ik accepteer het met absolute dankbaarheid.

Mijn context is zeker uitgestrekt, en voor diegene die dicht bij me zullen komen, voor diegene die dicht bij me zijn gekomen maakt het mij of mijn leven begrijpen bijna onmogelijk; het is deel geworden van het ultieme mysterie. Tenzij je het mysterie van het geheel realiseert kun je geen voorstelling hebben waar ik ben. Ik ben zeker niet wat mijn plaats lijkt te zijn, mijn ruimte.

Als je in mijn ogen kijkt, kun je in de diepten kijken die voorbij mij gaan. Als je naar mijn stilten luistert, zul je de stilte van het luchtruim horen – ze is niet van mij. En ik zou willen dat jullie ook in die zelfde ruimte waren, waar je van niets kunt zeggen dat het van jou is, waar niets jou toebehoort want jij behoort tot het geheel.

Nu een grap voor Devageet; ik weet niet waarom ze gezegd moet worden, maar ik heb je reeds verteld dat ik geen reden heb om iets te doen – deze grap wil gewoon verteld worden, en ik kan er verder niets aan doen!

Stella en Eunice zijn in de keuken groenten aan het bereiden en wat aan het kletsen op een Vrijdagavond als Eunice uit het raam kijkt. Ze ziet haar echtgenoot, Bernie, het tuinpad oplopen met een boeket bloemen.

Eunice draait zich naar Stella en zegt, "Oh, nee! Hij heeft bloemen meegebracht. Dat betekent dat ik het hele weekend op mijn rug zal liggen met mijn benen in de lucht."

Stella antwoordt, "Hoezo dat? Heb je geen vaas?"

Oké Maneesha?

Ja, Osho.

